

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha 10

Střediskový sněm
Stratocaching
Výzva

...a další

Milí čtenáři,

v tomto čísle vychází dvoustránkový zápis, který Špagetka vytvořil ze své prázdninové výzvy. Když se mi dostal do rukou, moc pěkně jsem si počel, ale přimělo mě to k zamyšlení, jaké jiné výzvy ještě překonáváme. Pro někoho to je hra na hudební nástroj, při jiného dobré známky ve škole. Každý si může najít nějakou pro sebe a to přesto, že výzvy patří hlavně do roverského programu. Ale nejen: jako další příklady může sloužit házení padáčků z 30 km nad zemí nebo ujít 80 km za víkend (články Stratocaching a VRAH). Po zhruba šesti letech uzavíráme rubriku Představuje se. Nebo alespoň děláme tlustou čáru a od příště vás čeká rubrika jiná i když trochu podobná. Více Žabka jinde.

A protože je toto vydání poslední před vánočními svátky, přeji vám jménem celé redakce krásné a pohodové prožití Vánoc a úspěšný start do nového roku.

Tecklis

OBSAH

Jak se volí vedení střediska

Výprava do Tábora

Krajské kolo Svojsikova závodu

Podzimní expedice oldskautů na Slánsko 28.října

Odhalení pamětní desky četaře

Arnošta Hrada

Senečák

I v zimě se můžeme chovat ekologicky

Vzpomínka na tábořiště

Zahrada ve městě II

Půjčovací vánoční stromek

Co letí? Stratocaching.

Katolický skauting

Výzva

Praha – Budapest – Siofók

To si potřebujete přečíst!

Betlémské světlo

VRAH

Žabka

PLÁNOVNÍK

21. 12. 2013 Betlémské světlo

30. 1. – 2. 2. 2014 Střediskové hory

8. 3. 2014 Pochod dr. Roberta Šumavského

**25. – 27. 4. 2014 Obvodní setkání na Červeném Hrádku
(základní kolo ZVS)**

16. – 18. 5. 2014 Stín Smrti

Pozvánka na:

NOVOROČNÍ POCHOD

Zveme všechny zájemce na další **Novoroční pochod**.

Koná se **1.ledna 2014**, sraz je v **10 hodin** na trase **Metra C** stanice **Prosek** (u Billy).

Těšíme se na všechny malé i velké pochodníky, kteří s námi vkročí do nového roku.

Berdy

JAK SE VOLÍ VEDENÍ STŘEDISKA

4. 11. 2013
MUDRC

Studené listopadové pondělí. Schůzka 305. vřchat končí o půl hodiny dříve, aby v klubovně U Hranic mohl začít střediskový sněm. Korunka v kuchyňce chystá drobné občerstvení, v klubovně mezitím s Kubou procházíme Organizační řád Junáka, Pokyny ke sněmům a další dokumenty. Je tři čtvrtě na sedm večer. Už přichází Napo, a před zahájením sněmu diskutujeme, jak se má co udělat, aby to bylo správně.

Každá organizační jednotka Junáka -- středisko, obvod, kraj i ústředí -- má svou radu. (My máme kromě střediskové rady ještě Jardu Radu, po němž je středisko pojmenováno). Taková rada se musí zvolit, a volí ji sněm. Ten střediskový proběhl počátkem listopadu, obvodní koncem listopadu, pražský bude v lednu. Vše má svá pravidla: kdo sněm svolává, kdo se ho účastní, kdo přijímá kandidatury, jak probíhá sněm i samotná volba, a tak dále a tak dále.

V našem středisku sněm proběhl velice pokojně: kandidát na vedoucího střediska se přihlásil jeden, a tak není překvapením, že byl zvolen. U nás hlídáme pravidla o tom, jak sněm probíhá, abychom je dodrželi a volba tak byla platná. V jiných střediscích se stává, že je více kandidátů na různé funkce, probíhá bouřlivá diskuze, narážky, vytahuje se, kdo co komu a komu ne. Pak je nutné na pravidla sněmu dbát o to více.

S volbami ale trochu předbívám, před nimi se musely vyřešit ještě další věci. Vedení střediska předkládá Zprávu o činnosti, v diskuzi se v ní upravují detaily a hodnotí se uplynulé 3leté období: co se povedlo více, co se povedlo méně, co se změnilo a co by se mělo změnit. Nakonec všichni zvednou ruku, aby potvrdili, že sněm tuto zprávu přijímá. (O naprosté většině věcí se hlasuje zvednutím ruky, je to rychlé a jednoduché.)

Občerstvení postupně mizí. Na řadě je diskuze kolem kandidátů do voleb, především je nutné vybrat, kdo bude středisko zastupovat na obvodním a krajském sněmu. Kuba jako předseda kandidátní komise uzavře kandidátky, a já jako předseda volební komise začnu samotné volby. Je to jediné tajné hlasování, a všichni jsou jednomyslně zvoleni. Vedoucím střediska zůstává Napo a jeho zástupcem Bobo. Do střediskové rady jsou zvoleni i Korunka jako hospodářka střediska a Beňa. Střediskovou radu dále tvoří vedoucí oddílů a jejich zástupci; ty ale nikdo volit nemusí, v radě jsou prostě proto, že jsou vedoucí oddílů.

Volby Sněm musí ještě stvrdit, a hurá na další bod programu: přijímání usnesení. Usnesení jsou prostředek, kterým Sněm střediska vyjadřuje svůj názor na dění v celém Junáku. Pokud se větší množství středisek na něčem shodne, může se tento názor dostat i na Valný (celorepublikový) sněm Junáka. V současnosti se řeší několik důležitých otázek, sněm se vyjádřil třemi usneseními k otázce změny názvu organizace, ke které ze zákona musí v nejbližší době dojít.

Po přijetí usnesení Napo poděkuje všem přítomným a sněm se před desátou hodinou rozchází. Další sněm se bude konat zase za 3 roky.

VÝPRAVA DO TÁBORA

1. – 3. LISTOPADU
KLÁRA/STŘELKA

Účast: Meloun, Martin, Medvěd, Bob, Ještěr, Dan, Šmudla, Achil, Ježek, Mrňous, Mudrc, Klára, Kulich

✓ pátek byl sraz oproti zvyku docela pozdě, až před pátou na nádraží. Jeli jsme jen blízko, na základnu do Tábora, kam jezdíme skoro každý rok. Po tom, co jsme dorazili i my s Achilem a Šmudlou z nákupu, se rozjel program. Ostatní se zatím najedli a zatopili.

Plán byl, že se kluci naučí na tomhle víkendu hlavně spolupracovat, že se hodně odreagují a že si ten víkend užijí. Takže bylo jasné, že kluci nebudou vařit, nebudou dělat vlastně nic, kromě programu, a všechno se jim předestře na zlatém podnose.

Takže v pátek program začal tím, že pod Achilovým vedením rozebírali své vlastnosti, na čem jim záleží, co by chtěli od oddílu a jací jsou jako skupina. Trochu mě překvapilo, že všichni, kteří přijeli, prohlášovali, že nejsou spolehliví a do jednoho jsou líní, skoro oběti těžké prokrastinace.

Celý víkend byl ve znamení rozvoje schopností, naučit se spolupráci a začít půlroční hru, takže sobotní ráno začalo melodií Pána Prstenů, neskutečně rychlým probuzením a rozcvíčkou se zbraněmi.

Já jsem mezitím udělala čaj, vlčata se pomalu vykulovala za spacáků, takže když se kluci vrátili z rozcvíčky, byla snídaně a rovnou jsme skauty vyhnali znovu ven na výcvik skřetů. Bojovali proti nám (protože vedení se tu sešlo vážně hodně), mezi sebou, sami proti sobě, po jednotlivcích, ve skupinách, měli jsme turnaj, hlídali vlajku a chránili zajatce. Když klukům některá část nešla, vysvětlili jsme jim, jak by to šlo napravit a zkusili to znovu. Takže napodruhé nebo napotřetí každý úkol většinou zvládli, zloděje zachránili, skupinu ubránili, nebo minimálně když nad námi nevyhráli úplně, tak nás pěkně prohrali po celém území.

Večer jsme pak před večeří zalezli do budovy, vyndali jsme papíry, nůžky a lepidla, a protože byl víkend s dušičkami, vyráběli jsme si lampióny, které nám nakonec do noci svítily na cestičce před domem.

Myslím, že jsme se všichni příjemně vyšťavili, usínali relativně včas, hodně jsme si odpočali a relaxovali od pražského provozu.

KRAJSKÉ KOLO SVOJSÍKOVA ZÁVODU

ZÁŘÍ

KUBA/ VLČÁCI

Pro 305. oddíl Vlčáků byl nástup do nového skautského roku letos o dost ostřejší než v jiných letech – červnové povodně zapříčinily posun krajského kola až na první víkend v září. Po úspěchu v kole obvodním se Vlčáci sešli v solidní sestavě i těsně po prázdninách a plní sil se vrhli do souboje s nejlepšími družinami z celé Prahy.

Letošní krajské kolo organizovala Praha 10 společně s Prahou 7, a tak jsem se i já nakonec nachomýtl na jednu z kontrol samotného závodu. A jelikož je na této úrovni kladen velký důraz na samostatnost skautských družin, vlastně jsem naše hochy v pátek večer ponechal vlastnímu osudu a až na pár náhodně prohozených vět jsme se znovu sešli až na nádraží. Následující text je tedy spíše z perspektivy rozhodčího.

Registrace k závodu probíhala od sobotního rána, ale slušná část družin dorazila v pátek večer kvůli poměrně složité dopravě do Malé Hraštic, kde závod probíhal. Brzy po registraci proběhlo prvních několik disciplín na místě, včetně simulovaného požárního útoku, kterýžto zajistil sbor místních dobrovolných hasičů. Disciplína to nebyla náhodná – tématem, které pojilo celý závod, bylo totiž heslo „Hoříme pro skauting“, které organizátoři pojali místy vážně, místy s drobnou nadsázkou.

Samotný závod probíhal ve dvou etapách – nejprve startovaly hlídky z chlapeckého kmene, o pár hodin později potom hlídky dívčí. Závodní disciplíny obsahovaly nějakou klasiku (zdravověda nemohla chybět), ale taktéž třeba stanoviště, na kterém jsem se nacházel já společně s Napem – fireshop, kde hlídky dostaly na výběr mnoho různě náročných (a přiměřeně bodově ohodnocených) způsobů rozdělání ohně, a v časovém limitu se snažily jich splnit co nejvíc a získat tak co nejvíce bodů. Počasí všem přálo, a tak nakonec většina hlídek odcházela s plným počtem bodů, ti nejlepší pak i s notnou časovou rezervou. Vpodvečer pak hlídky ještě musely prokázat tábornické a organizační schopnosti, když si měly nakoupit a uvařit večeři pro celou družinu i pro ochutnavače – hodnotitele.

V neděli dopoledne pak probíhalo ještě představení družin a velká vernisáž plakátů, které si družiny přivezly připravené z Prahy a navzájem ohodnotily. Bylo vidět, že družiny věnovaly plakátům skutečné úsilí, ačkoliv zkušené oko nezaujatého pozorovatele odhalilo, že přece jen u dívčího kmene toto úsilí neslo poněkud více ovoce, jak už to tak bývá. Chlapci pak doháněli dívky hlavně originalitou nápadů.

Celkově se víkend povedl, nedošlo k žádným výrazným komplikacím a počasí bylo nadmíru povedené. A jak Vlčáci dopadli, ptáte se? Skončili na pomyslné bedně na třetím místě! Za příkladnou reprezentaci oddílu a střediska jim patří veliký dík a doufejme, že v dalších letech na tento úspěch dokáží navázat.

PODZIMNÍ EXPEDICE OLDSKAUTŮ NA SLÁNSKO 28.ŘÍJNA

PRO LOKALI ZE STŘEDNÍCH ČECH LOGAN

Naši oldskauti uskutečnili v tomto svátečním dni svou poslední poznávací expedici na nepříliš vzdálená od Prahy ale za to zajímavá. Jelo se Berdbusem směr Velvary, do obce Sazená kde je na návsi unikátní objekt lehkého opevnění z roku 1937, „řopík“ přestrojený za obecní váhu. Členové klubu vojenské historie v dobových uniformách připravili ke státnímu svátku prohlídku celé pevnůstky doplněnou výkladem, původním vybavením i se zbraněmi a také malou výstavku z doby mobilizace.

Po prohlídce pevnůstky jsme podnikli kratší pěší túru do úvalu pod lužním lesem k vyhlášené a vysvěcené studánce sv.Antonína s vynikající vodou, kterou jsme měli možnost ochutnat.

Ze Sazené jsme popojeli k městečku Zlonice, kde má sídlo místní železniční muzeum s ukázkami různých železničářských přístrojů, zařízení, uniforem, malou modelovou železnicí. Na dvoře byla rozestavěná úzkokolejka, která slouží k pobavení návštěvníků a také několik parních, posunovacích motorových lokomotiv, které sloužily v cukrovarech, lomech a dalších průmyslových objektech a které čekají na kompletní renovaci. Od muzea železnic naše cesta vedla k obci Klobuky, kde severním směrem od obce stojí v polích unikát historického významu, známý a tajemný obří

kámen, který snad sem byl umístěn Kelty –klobucký menhir zvaný kamenný pastýř. Kolem menhiru je nízký dřevěný kolový plot a je zde tabule s výkladem, co všechno se o tomto unikátním objektu podařilo vypátrat. Například, že v den jarního slunovratu je nemožno pozorovat vycházející slunce nad horou Říp, stojící v dáli. V ten den také kámen projevuje největší magnetickou aktivitu...

Od menhiru jsme zajeli do známé obce Třebíz na staré lounské silnici. Tam byl pro nás

čas oběda ve staročeském pohostinství na návsi. V této obci se narodil a vyrůstal známý český kněz, spisovatel a buditel národa Václav Beneš Třebízský. Má v obci přístupný svůj rodný domek. Na návsi okolo rybníčku je několik statků, které jsou vyhlášeny jako unikátní venkovský skanzen a je možné si s průvodcem prohlédnout jejich zařízení a vybavení, jak se dochovalo z doby více jak

před 100 lety. V dnešní době se zde konají národopisné slavnosti a vystoupení krojovaných skupin, jakož i tradiční venkovské pouti, posvícení nebo dožínky.

Se západem slunce za obrysy hradu Hazmburku na obzoru jsme se vydali směrem ku Praze, s velmi dobrými pocity podařeně vlastivědné akce. Skaut je přece zvědavý a takovýchto památných míst v naší zemi si považuje.

osobnosti

ODHALENÍ PAMĚTNÍ DESKY ČETAŘE ARNOŠTA HRADA

– 3. 10. 2013

LOGAN

Naši oldskauti v počtu 11 se zúčastnili odhalení pamětní desky četaři Arnoštu Hradovi, viz článek od bratra Sabů v minulém Lokali. Celý slavnostní akt proběhl za účasti místostarostky Prahy 8 paní Mgr.

Ludkové, vedoucího kulturního odboru Úřadu městské části Prahy 8 pana ing. Bambase, ředitele pevnostního muzea v pěchotním srubu K-S 14 U cihelny v Králíkách pana ing. Richarda Sichy. Slavnost doprovodila čestná stráž Klubu vojenské historie v dobových vojenských uniformách a na závěr byly položeny k hrobu květiny.

Foto: Marina Hužvárová

MALÉ MOUDRO

„Akceptuji chaos, jen nevím zda on akceptuje mě.“
Bob Dylan

SENEČÁK

18. – 20. ŘÍJNA
VICKY / SÝKORY

✓ pátek jsme se vydali spolu s vlčatama z 309. na výpravu vlakem, až na naše trapný skauty, co jeli se Student Agency. Přijeli jsme už za tmy a tak se nic zajímavého ten den nedělo, až na drobné potíže s klíčkama. Další den jsme měli program rozdělený na malý a velký. My starší jsem šli na krátký výlet po okolí a cestou jsem hráli různé hry, které mimo jiné zahrnovaly nošení Žvejka, což bylo fakt děsný.

Odpoledne jsme hráli velkou společnou hru na lovce odměn na Mexické hranici. Náš tým (můj + Vlnky) to totálně projel, ale to jenom proto, že máme dobré srdce a nechali jsme ostatní vyhrát. V pozdním odpoledni jsme hráli Opčiny super hry, který byly hrozně skvělé a všechny moc bavily. Po večerech jsme my skautky spolu se Špágou a Vzpomínkou hráli Aktivitu a Jungle Speed, což byla fakt party hard.

V neděli jsme my holky dělaly Kikinu fajnovou rukodělnku, při které jsme z podzimního listí vyráběly růže, jenže to nikomu moc nešlo nebo se mně to jen zdálo, páč moje byly fakt hrozný a nechci tady shazovat ničí růžotvorný um. Pak už jsme jen uklízeli chatu a jeli domů nacpaným vlakem s nepříjemným pánem s jídelním vozíkem.

I V ZIMĚ SE MŮŽEME CHOVAT EKOLOGICKY

PŘIPRAVUJEME ZÁSoby KRMEŇÍ

Já už mám nakoupené slunečnice pro sýkorky. Dávám je na balkoně do skořápky od kokosového ořechu zavěšené na šňůře.

Kromě slunečnic můžeme do krmítka nadobit i kousky suchých rohlíků (které by jinak třeba skončily v popelnici). Pečivo se musí chránit před navlhnutím, pak by mohlo plesnivět a ptactvo by mělo zdravotní problémy.

Starý chleba do krmítka pro ptáky nepatří. Ale když ho nakrájíme na krajíčky a dobře usušíme, můžeme ho vzít na zimní výpravu a dát v lese do krmelce na suché místo.

Radost uděláme taky jablkem. Ptákům ho do krmítka rozkrojíme, do krmelce ho položíme celé.

Určitě ale do krmítka nepatří zbytky cukroví, vánočka a jiné sladké, tučné či kofeněné pečivo.

Pro sýkorky je dobrý kousek hovězího loje nebo vepřové sádlo – syrové i vyškvařené. Jen jim nesmíme dát slaninu nebo špek – slané potraviny jim ublíží.

A ořechy? Ty potěší každého ptáčka. Jen nesmějí být žluklé nebo solené.

UŽ SE TĚŠÍTE NA VÁNOCE?

K nim bezpodmínečně patří vánoční stromeček. Přimlouvám se za opravdový živý stromek, ne umělý. Ten nevoní a navíc jeho materiál zatěžuje životní prostředí.

Přírodní stromek příjemně provoní byt a jeho silice, které se z jehličí v teple uvolňují, mají navíc léčivé účinky – zlepšují dýchání a hubí bacily.

Můžeme si koupit živý stromek v květináči - dlouho vydrží, ale nesmíme ho zapomenout zalévat. Postupně ho zvykáme na teplo a po odstojení ho zase pomalu přesouváme do chladu. Můžeme ho mít v květináči několik let na balkoně nebo terase, také ho můžeme na jaře vysadit do zahrady.

Druhá možnost je koupit stromek čerstvě uříznutý. Není to proti přírodě. Naopak! Tyto stromky se pěstují ve speciálních školkách a během svého života chrání půdu, vypařují vodu a hlavně vyrábějí kyslík. To umělý nedokáže.

A co s opadávajícím jehličím? Když nemůže být stromek postaven na dlažbě, dáme pod něj třeba velký plátěný ubrus. Odtud jehličí snadno

vyklepeme.

A zkusili jste si vyrobit ze suchého vánočního stromečku kvedlačku? Můžete to zkusit při některé lednové schůzce v klubovně. Stačí šikovné ruce a zavírací nůž a dárek pro maminku je za chvíli hotov.

Veselé Vánoce přeje
Kendy a Vevera.

(FOTO 2x Vevera)

VZPOMÍNKA NA TÁBOŘIŠTE V MILETÍNĚ A NEDALEKÝ MLÝN BĚLÁ

KAREL SKÁLA (MLADŠÍ) – SABU

✓ minulém LOKALI jsem četl rozhovor s Napoleonem, kde také odpovídá na otázku, kam jezdil nejraději na tábory či výpravy.

“ Tak určitě Sedlo, to je jasná odpověď.....”

Tábořiště v Sedle je opravdu krásné a romantické. Nikdy jsem tam nebyl na dlouhou dobu, ale při každé návštěvě se mi tu moc líbilo.

Naposledy letos v červnu, kdy jsme tam byli na několik dnů. A i když nám nepřálo počasí, bylo to hezké. Jako Napoleon na Sedlo, vzpomínám já na tábory v Miletíně na Želivce. Jezdili jsme tam v letech 1968 až 1975 a tak většina skautů už toto tábořiště nepamatuje. Vedoucí Atri, Kendy a Balů byli tehdy ve středních letech, Berdy, Veverka, já Sabu a další jsme byli děti.

Tábořiště bylo na místě, kde se říkalo “V Ráji” a opravdu to tam tak vypadalo. Stálo u borového lesa nad krásnou řekou Želivkou a přímo okolo tábořiště rostly vysoké břízy.

Dnes nám tato místa připomínají už jen fotografie a staré filmy, které se mi podařilo nechat předělat na DVD a rozšířit mezi bývalé účastníky.

Po řece Želivce jsme jezdili na pramíčkách (jmenovaly se Pirát a Cecílie) až k nedalekému mlýnu Bělá. Zmínka o něm je už v roce 1318, tedy za vlády Jana Lucemburského. Patřil tehdy k Vojslavickému statku a za našeho táboření ještě fungoval.

Několik století ho vlastnil mlynářský rod Daňků. I po znárodnění tam Daňkovi bydleli a pracovali. Byla to krásná bílá stavba, na průčelí s nápisem “Mlýn Bělá”, slunečními hodinami a znakem mlynářského cechu.

Bohužel stavba přehradní nádrže Želivka ukončila naše táboření a také existenci tohoto mlýnu. V roce 1976 ho získal do majetku Český rybářský svaz a mlynář Jaroslav Daněk dostal byt v Humpolci (ještě v roce 1982 tam však hospodařila stará babička Daňková). V roce 1983 přešel mlýn do majetku podniku Povodí Vltavy a

ač nebyl zatopen, byl v roce 1989 zdemolován. (Bohužel jeho fotku jsem nikde nenašel.)

Naposledy jsme Miletín a Bělský mlýn navštívili s manželkou Irenou Skálovou mladší na cestě z Brna letos dne 25. října odpoledne. Z Miletína od tábora jsme jeli do obce Lísky, odkud vede lesní cesta na místo, kde stával mlýn. Šli jsme tichým lesem nad řekou Želivkou a byla to krásná procházka. Došli jsme k jezu nad mlýnem, kde krásně hučela voda, jako před 45 lety. Mlýn už připomíná jen jedna stěna a stavidlo náhonu, kterým se dá vlastně regulovat výška hladiny v Želivce nad jezem.

Tato krátká a tajná návštěva těchto míst ve mě probudila krásné vzpomínky na naše oblíbené tábořiště!!

35. klub OS nositel junáckého kříže Za vlast 1939-1945	Telefon	e-mail
Vůdce klubu Vladimír Chochola – Logan Zástupce a zpravodaj pro SR Ing.Petr Beran –Berdy	223 012 644 602 236 428	v.chochola@seznam.cz beran.ing@volny.cz
Zpravodaj OS ORJ Praha 10		
Jindřich Matoušek – Akela (Svojsíkův oddíl)	267 710 273	

MILÉ ČTENÁŘKY A MILÍ ČTENÁŘI ČASOPISU LOKALI.

Dovolte mi, abych Vám poděkoval za stálou přízeň a reakce na jednotlivá čísla časopisu. Těší nás především Vaše kladné ohlasy, ale i ty negativní nás inspirují ke zlepšování. Snažíme se i po odchodu bratra Atriho přinášet co nejčtivější obsah našeho časopisu.

Děkujeme Vám také za vaše finanční dary na výrobu LOKALI. Doposud došly tyto příspěvky:

- 100,- Kč:** Janeček, Karešovi, Macková, Prášek, Šefránková, Wittmayerovi,
- 150,- Kč:** Odehnal, Šmejkal
- 200,- Kč:** Korecký, Matoušek, Petiška, Sakaffová, Strauch, Švrček, Tábořský, Vrtiška
- 300,- Kč:** Cigánek, Marešová
- 2.000,- Kč:** Řezáč

Předem se omlouvám, pokud někdo z tohoto výčtu vypadl.

Očekáváme další finanční příspěvky. Vaše příspěvky je možné předat v hotovosti, nebo složenkou na adresu Beran Petr, Jahodová 2888/40, 106 00 Praha 10 (do zprávy pro příjemce prosím napište LOKALI) a nebo na náš účet 1932135399/0800. Děkujeme.

**Našim čtenářům přejeme příjemné
prožití vánočních svátků a hodně zdraví
a osobní spokojenosti v novém roce 2014.**

ZAHRADA VE MĚSTĚ II

12. 10. 2013
NAPO

Stejně jako v minulém roce, i letos jsme se zúčastnili na pozvání klubu K2 jejich akce na tržišti Slunečnice na Zahradním městě. Akce byla opět spojená s otvíráním pokračování naučné stezky, tentokrát panelem v ulici Chmelová. Na místě byla i přes studené a mírně deštivé počasí celkem početná účast rodičů s dětmi z okolí, kteří měli příležitost nejen shlédnout divadelní a jinou produkci připravenou klubem K2, ale také si vyzkoušet svoji řemeslnou zručnost třeba v truhlářské dílničce nebo při výrobě indiánské čelenky. Svoji troškou do mlýna jsme přispěli i my. V našem stánku měly děti možnost dozvědět se něco o potravním řetězci zvířat nebo o druzích ovoce a získat drobnou odměnu.

Zároveň jsme mohli příchozí pozvat na naše tradiční Mikulášské putování a také prezentovat skauting na veřejnosti.

Závěrem bych rád poděkoval našemu malému týmu této akce ve složení Kuba, Hermiona, Vlnka a Napo

žabky poznámka

PŮJČOVACÍ VÁNOČNÍ STROMEK

✓ ědli jste, že existuje půjčovna vánočních stromků? Opravdicky! Půjčí vám domů živý strom v květináči, který si vyberete podle fotek na internetech a který vám přivezou až pod nos domů. Stromček pak umístíte, kam se vám líbí (je k tomu pár pravidel, ale nic nesplnitelného), ozdobíte, jak se vám líbí, a užijete si vánoce s vědomím, že neškodíte žádnému stromu. A až vánoce skončí, necháte ho podle domluvy odvézt, žádné jehličí, žádné starosti se seschlým stromečkem.

A nejlepší na konec: stojí stejně nebo míň, než řezané!
Super, ne?

Více info zde: <http://www.pronajemstromku.cz/>.

CO LETÍ? STRATOCACHING.

TECKLIS

Nebo přesněji řečeno: letělo. Pro autory to byl vědecký experiment, pro účastníky hra. V sobotu 16. listopadu opustil meteorologickou stanici na Libuši heliem plněný balón. To není nic neobvyklého, kvůli měření počasí jej tam vypouští třikrát denně už déle než padesát let. Tenhle byl ale speciální. 10 000 litrů hélia vyneslo do výšky 30 kilometrů speciální gondolu nazvanou Dropion (angl. drop - upustit), aby tam vypustila speciální kapsle, deset obsahujících GPS a dvě s rádiovým modulem. Aby se kapsle pádem z výšky nerozbita a nebo aby něco nepoškodila, použili tvůrci už dlouho používaný tvar, na který si však nikdo nenapsal patent či copyright. Inspirovali se od přírody, konkrétně toho, jak vypadají javorová semínka - jestli jste někdy házeli javorová semínka z balkónu, jako já, tak nás Technet.cz a sdružení Žádná věda překonali o zhruba dvacet devět kilometrů a devět set metrů. Je pochopitelné, že vítr mohl odnést jednotlivé kapsle celkem daleko než dopadly. Tím začala hra podobná hledání kešek.

Pomocí GPS souřadnic nebo radiového signálu ze semínek (hm, to ještě javory neumí) je mohli dobrodruzi z celé republiky dohledávat. Kdo semínko našel, získal odměnu od sponzora kešky. Celkem se jich podařilo najít pět, všechny severovýchodně od Plzně, a o jednom se ví, že ho odnesla Berounka. Zbytek GPS modulů nerozdýchal teploty -40°C , které nahoře panovaly a neposlaly žádné souřadnice. Ale třeba, když budete mít štěstí, tak o některý z nich někdy zakopnete.

Samotný Dropion přistál na zahradě u šťastlivce, který o Stratocachingu nikdy neslyšel, ale zjevně měl radost, že balón skončil u něj. Balón měl namále ještě i na zemi: „Měli jste štěstí, že na zahradě nebyl pes, ten by s ním skoncoval.“ Tým,

který Dropion přijel vyzvednout, dostal krom svého cenného vybavení na cestu i koláčky. Prý byly výborné.

Díky kameře, která na gondole byla připevněná, je celý let natočený. Takže pokud se chcete podívat, jak vypadá země z balónu vznášejícího se vysoko nad dráhou běžných letadel, můžete se podívat na internet. Není to žádný akční film, ale aspoň se doma nemusíte oblékat na tu strašnou zimu nahoře.

Tým, který akci připravil, vyjádřil radost, že vyšlo počasí a že se našlo stratokešek tolik, protože se mohlo stát, že se nenajde jediná. Stejně tak je potěšilo, že se jim na kameru podařilo zaznamenat průlet letadla společnosti Emirates. S trochou štěstí se bude podobný projekt v budoucnu opakovat, takže nezapomínejme koukat, kde co lítá!

Foto:

na pozadí: Dropion po startu

vrchní: Po přistání

spodní: Jiří Šembera s jedním z modulů před vrtulníkem nejrychlejších nálezců

Díky Jirkovi (foto), že mě upozornil na tuhle akci.

KATOLICKÝ SKAUTING

– SALESIÁNSKÝ ÚSTAV V PRAZE KOBYLISÍCH

(ČÁST ČTVRTÁ)

podle knihy ŽÁDNÝ SMUTEK SE NEKONAL - SALESIÁN JAN VÝVODA.
(Ludmila Zabranská, Milan Moc/ editoři /, Portál 2008)

Kdy tě, bratře Jane poprvé napadlo spojit svůj život s Donem Boskem?

...Četl jsem jeho životopis, rozhodl jsem se, že půjdu k salesiánům... Do Frýštáku jsem nastoupil 14. srpna 1946 a od té doby se pohybuji v salesiánské rodině. Tak zatím bez kluků, ano. V roce 1949 jsem byl poslán do Prahy- Kobylis jako asistent. Byl jsem vychovatelem na 24 hodin denně. Moje povinnost byla neustále být s kluky, kteří mi byli v internátu svěřeni. Měl jsem na starosti ty nejstarší, s nimi jsem prožíval celý den, chodil jsem dokonce do školy na rodičovské schůzky. Taky jsem s nimi spal v jedné ložnici, bylo nás tam 40!

Ted' předám slovo minulosti, to chcete také vědět.

HISTORICKÝ ÚVOD... / Připravili Josef Pešata a Mirek Mittner /

Když don Trochta v roce 1934 koncipoval projekt salesiánského ústavu v Kobylisích, určil mu dvě hlavní úlohy - sociální a výchovnou... Pro sociální roli jako **chlapecký domov**, určený pro sirotky a nemajetné chlapce, většinou s narušeným rodinným zázemím. Ústav byl také podle této role i pojmenován jako SALESIÁNSKÝ CHLAPECKÝ DOMOV. Roli výchovnou pak plnila **oratoř**, určená pro mládež ze širokého okolí, která poskytovala možnost trávení volného času v dobrém prostředí a v duchu Don Boskovy výchovy.

Mladí salesiáni byli povinni konat v jednom nebo druhém zařízení během tří let po maturitě vychovatelskou praxi jako „asistence“- U nás P. Karel Tinka jako katecheta a Jenda Vývoda jako spoluasistent. Jenda Vývoda pochází z Hranic, kde jeho otec působil jako krejčí, Jenda má šťastnou povahu a spolupráce s ním měla „v domově“ vždycky radostný ráz. K jeho povinnostem patřila také účast na rodičovských sdruženích ve školách... Velkou osobností pro internát byl ThDr. **Štěpán Trochta**. Také v roce 1939 byl pověřen duchovním rádcem Junáka a v té trval i po válce. Netrvalo dlouho a byl jmenován litoměřickým biskupem. Jeho nástupcem se stal řeholní spolubratr ThDr. **Josef Novosad**, rovněž rodák z Francovy Lhoty. Prvním ředitelem ORATOŘE se stal P.**Josef Januš**, věhlasný hudebník, odborník na klasickou i lidovou hudbu... Z nás studentů filosofie a vyšších gymnaziálních tříd sestavil Symfonický orchestr, V jehož repertoáru se objevily Dvořákovy Legendy, Slovanské tance a jiná významná díla. A u toho všeho byl i **Jenda Vývoda**.

Štěpán Trochta a jeho přání skautům:

Junáci vzhůru volá den! Nejenom ráno chutě z postele, výborně i srdcem k Bohu vzhůru!

Vzpomínám na Vás přátelsky a žehnám Vám z upřímného srdce.

Váš +Štěpán Dr. Trochta, biskup.

Doufám, že kobyliské oddíly budou vždy vzorné a kvetoucí a že mi budou dělat radost a čest! (Radváňov 21. 7.1968)

/ Přání biskupa Štěpána Trochty kobyliským skautským oddílům v Radváňově při skládání skautských slibů. /

Ještě k historickému úvodu- Milan Moc, náš velmi dobře známý skaut ze Strašnic, s pomocí Prokopa Remeše, velice dobře nám známého od sv. Terezičky a z Kobylištku a z Ústavu

// Po ukázkových Jendových kázání: 3x 1970, 10x 2008 //

„BOUZKOVCI“ - Prehistorie „Bouzkovců“ začala ještě za pátera Nechybského, V politicky uvolněné atmosféře let 1967 až 1968 a těsně po nich. To se v sakristii kostela pořádaly v sobotu nebo v neděli odpoledne velmi kvalitní odborné přednášky pro farníky - mládež si rychle přivykla chodit... Pro zpestření jsme měli při ruce vždy kytaru, a tak se také hrálo a zpívalo. Nejprve z Hlaholíku, později z nového zpěvníku rytmických liturgických písní, pro radost vlastní a k slávě Boží. Otec Nechybský fandil všemu novému, mládeži, skautingu, různým setkáváním v rámci výuky náboženství, ale přestože měl mimořádné hudební a pěvecké schopnosti, „kytarovému zpívání“ nakloněn příliš nebyl. Zemřel na jaře 1970. Nastoupil P. Václav Duchek, na tu dobu progresista, naplněný bojovým duchem za nové církevní aktivity. Otec Vývoda u Terezičky vypomáhal. Tenkrát za ním došla skautka Majka s dotazem na toto zpívání s kytarami.

Něco takového byla skupina Poutníci u sv. Ignáce nebo u sv. Kříže skupina Giovann... Otec Vývoda souhlasil, ale s podmínkou, že se najde někdo z „dospělých“... Tím člověkem se stal Jarda Bouzek, který v té době byl už uznávaný regenschori klasické „scholy“ mužského sboru v Kobyliších. Od této chvíle můžeme mluvit o opravdovém začátku společenství Bouzkovců...

Roku 1968 se obnovila činnost dvou katolických skautských oddílů střediska RADOST, **88.** chlapeckého a **101.** dívčího. Oba oddíly od svého vzniku působily pod ochranným „duchovním pláštěm“ římskokatolické farnosti v Kobyliších. Po třech letech plnohodnotného skautování, když skončily letní tábory v roce 1970, přišel opětý zákaz činnosti a podzim probíhal ve smutné atmosféře likvidace oddílových majetků.

Tak nabídka od Jardy Bouzka, přestěhovat činnost chlapců a děvčat na kostelní kůr a zpívat zde příležitostně rytmické mše, přišla jako mana na vyprahlou izraelskou poušť. Jak nadčasové bylo toto rozhodnutí, by mohly dnes potvrdit manželské dvojice, které z tomto společenství, nebo díky jeho činnosti, vznikly. Vedl Jarda Bouzek, duchovní vedení a ochrannou ruku nad tímto společenstvím měl Jenda Vývoda. Farářskou odpovědnost měl Otec Duchek. Vedoucí oddílů Josef Pešata a Eva Nachmüllnerová nám byli stále nablízku, i když z pohledu StB na nás žádný vliv neměli.

Tím se vlastně od 1971 začala psát novodobá historie „Bouzkovců“... Vystoupení při nedělních bohoslužbách byla nepravidelná, někdy se zpívalo v pátek, hned po zkoušce, nebo se zkoušelo po nedělní mši. Snahou bylo zbytečně na sebe neupozorňovat, spíše budit dojem nahodilého vystoupení. Každé vystoupení bylo obrovským zážitkem pro všechny, pro zpěváky i posluchače dole pod kůrem, protože to bylo něco naprosto nového a vlastně i politicky odbojného.

A nezůstávalo jen u zpívání. Dvakrát do měsíce jsme jezdili na výlety, o prázdninách byl přichystán společný pobytový týden. Jeden z výletů se stal pro nás přímo osudovým. To se zastavil pater Josef Pekárek, osobní sekretář kardinála Trochty, posteskl si, že babičkám v kostele v Žitenicích u Litoměřic slíbil na nedělní mši kapelu a ta nemůže přijet... Jeli jsme na první hudební zájezd... A tak se stalo, že se v průběhu let jezdilo na tři velké výpravy. V září na sv. Václava do Litoměřic na švestkové knedlíky, V listopadu na kateřinské hody na Moravu do Otrokovic a v Praze jsme se scházeli v únoru na zahradnickém plese. Litoměřice měly tu výhodu, že jsme mohli být ubytováni pohromadě v areálu TJ Lbín. Dřevěné chaty „se vším“, společenská místnost, hřiště, táborové ohniště, co víc jsme si mohli přát?...

(bude pokračovat)

VÝZVA

Tento pro všechny zdánlivě nezajímavý a běžný den pro mne byl jedinečný, byla to výzva pokusit se o sebe celý den a noc postarat, dojít do Rakouska a vydělat si tam nějaké to symbolické euro. Ráno jsem již nemohl dospát a nedočkavostí jsem se budil. Nakonec jsem vyrazil přibližně v 7:40 rovnou směr Sedlo. Jelikož jsem měl po noci celkem hlad, hned za Sedlem jsem otrhal nějaké ty třešně podél silnice. Sice jich tam nebylo moc, ale zato byly moc dobré a sladoučké. Poté jsem šel dál kolem Lhoty až do Nového Vojířova. Zde jsem usoudil, že už mám celkem žízeň, a jelikož už nebylo úplně brzy, zeptal jsem se nějakého pána za plotem, jestli by mi nedal trochu vody. Protože ale neměl žádnou láhev, dal mi rovnou citrónovou Poděbradku ProLinie (0% cukru). Pak jsem tedy vyrazil dál směrem na Smrčnou a ze Smrčné rovnou po silnici směrem k hranicím s Rakouskem. Podél cesty rostly třešně, tak jsem si zase dal. Tentokrát byly sice jenom plané, tudíž o dost menší a kyselejší, ale zato jich tam bylo opravdu hodně. Tak jsem jich zfutroval, co to šlo. Když už mi z nich začalo být špatně, šel jsem zase dál. No a co jsem nepotkal - les - a v něm spousty borůvek, tak jsem si ještě trochu zobnul a pak už rovnou do Rakouska.

Od nás vedla k hranicím jen rozbitá polní cesta, zatímco v Rakousku - krásná široká nová asfaltka a kolem pěkně posekaný trávník. Takže nějaký malý rozdíl jsem při přechodu hranice zaznamenal. Vše bylo tak nějak poklizené a pěkně uhlazené. Šel jsem ještě chvíli po silnici, až jsem narazil na první rakouskou vesnici - Haugschlag. Chvilí jsem chodil po vesnici, až jsem se odhodlal zeptat se prvního místního. Byl docela příjemný, uměl i celkem slušně anglicky a i pár slovíček česky, ale nic nepotřeboval, tak jsem se šel na práci zeptat dál. Takto to trvalo skoro 2 hodiny, většina dalších lidí ale neuměla anglicky ani slovo, a tak jsem i trochu potránoval svou dosti děravou německou slovní zásobu. Nikdo žádnou práci nechtěl, až mi jeden starousedlík tak nějak posunkově a všelijak jinak vysvětlil, že zná jednoho místního, co umí trochu česky.

Už jsem se k němu vydal, když tu mne zastavila rakouská policie. Nejdříve mne legitimovali, pak se ptali, za jakým účelem jsem vstoupil k nim do země, na adresu, kde bydlím a s kým tu jsem. No a teď jim to vysvětlíte, když umí anglicky ještě o dost hůř než vy sami. Nakonec se díky mé úžasné angličtině-němčině dozvěděli, přibližně co chci, a po nějaké době, kdy zběsile pořád někam telefonovali, mne nakonec propustili. Teď jsem tedy mohl konečně zamířit k tomu údajnému Čechovi. Nakonec se z něj vyklubal staříčkový roztřesený dědula, který skoro neslyšel, a česky už evidentně nějakou dobu nemluvil. Poté, co jsem na něj vyřval vše, co jsem chtěl (s 5 minutovou přestávkou, kdy začaly zvonit zvony a on už neslyšel vůbec nic), mi stejně oznámil, že nic nepotřebuje. Tak jsem tedy šel dál. Tentokrát jsem zamířil do garáží patřícím k velkému golfovému hřišti, kde jsem našel docela fajn mladého chlápka, shodou náhod Čecha, který, když jsem mu vylíčil svou situaci, mi rovnou řekl ať se na to vykašlu, že on mi práci dát sice nemůže, protože by měl akorát problémy s šéfem, kdyby mě pustil dovnitř, ale že mi klidně rovnou dá to euro. Pak chvíli hrabal ve všech šuplících, ale jediné co našel bylo jedno euro přejeté sekačkou na trávu a na dvou místech úplně oseklé. To mi tedy moc nepomohlo, ale zato jsem z něj ještě vytáhl, že kus dál za vesnicí žije chlápek s rodinou, který se sem přistěhoval z Nové Bystřice, že ten opravuje dům a asi práci mít bude. Tak jsem se tedy vydal dál. Když jsem dorazil na místo (a zároveň moji poslední šanci, protože pak už bych se asi stejně vrátil), tak jsem konečně získal nějakou tu prácičku za menší obnos a tím si tak splnil své předsevzetí. Shrabal jsem mu seno na louce a on mi za to pak dal 4 eura. Nyní jsem se tedy mohl konečně vrátit zpět domů do Česka.

Po cestě jsem ještě sezobnul nějaké ty třešínky a borůvky a pak už rovnou směr tábor. Opět jsem šel přes Smrčnou a Nový Vojířov, tentokrát jsem však nabral ve Lhotě nějakou tu vodu a vydal se na Číměř do COOPu pro chleba. Avšak když jsem dorazil do Číměře, čekalo mne nemilé

otevřeno výjimečně jen do dvanácti. Tak tedy co jsem měl dělat. Zašel jsem si do hospůdky na guláš. Za gulášek jsem dal 3 eura - jedno jsem si nechal na památku - a chutnal mi jako ještě žádný jiný předtím (ale asi to bylo spíš tím hladem). Teď byly tak 3 hodiny odpoledne, a proto jsem se vydal směr Sedlo. Avšak když jsem tak šel kolem čiměřského hřbitova, před kterým byla tak moc pěkně posekaná travička ve stínu pod stromy, napadlo mne, že si zdřímnu. Tak jsem tam tak spinkal skoro dvě hodiny a pak už jsem se vydal definitivně na cestu. Do Sedla jsem došel ještě celkem brzy - asi v půl šesté, ale i když jsem se po práci ptal, nikdo nic nechtěl a i v hospodě měli dost brigádníků. Tak jsem tak nějakou dobu seděl v hospodě a poslouchal, co si povídají lidi. Potom jsem chvíli chodil po vesnici (a opravdu důkladně ji procoural), pak jsem zase chvíli seděl před hospodou a na závěr asi ve čtvrt na devět jsem se vydal hledat místo na spaní. Když jsem zjistil, že tábořiště vedle našeho je prázdné, bylo jasno. Jejich kuchyně má pevnou střechu, ze stran je krytá prkny a má rovnou zem, na které byla nějaká stará rohož. Rozbil jsem zde tedy tábor - zanechal jsem zde flašku s pitím, kterou jsem po cestě získal.

Šel jsem ještě natrhat k silnici pár lesních jahod a pak už jsem jen tiše pozoroval, jak v táboře hrají kometu (a tiše záviděl). Cca v půl desáté jsem zalezl do poličky na nádobí a doufal jsem, že nebude moc zima. Spal jsem asi hodinu, možná hodinu a půl, ale pak mne kombinace spousty komárů a hlavně strašné zimy donutila vylézt a jít se

rozchodit, abych se zahřál. Potom mne napadlo, že bych se mohl trochu zahřát, když bych se přikryl tou starou rohoží ze země. No moc to nepomohlo a ještě jsem se pěkně zprasil. Pak jsem až do svítání útržkovitě chvílemi spal a chvílemi chodil nebo běhal, abych se zahřál. V jednu chvíli v noci jsem měl dokonce pocit, jakoby tam u toho stavení někdo byl. Asi 10 minut jsem nehnutě ležel, aby mi to nějaký iniciativní skautík, co hlídá tábor a slyší mne se převalovat, celé mé dobrodružství nezkažil. Asi jsem byl z té zimy a hladu tak trochu paranoidní. Tak od čtyř nebo od půl páté jsem už ale opravdu oka nezamhouřil, protože se svítáním přišla ještě větší zima. Tak už jsem jen pár hodin počítal každou minutu a sekundu a čekal, až se budu moci vrátit. Rozhodně to nebyla pěkná noc a nikdy jsem se tak moc netěšil na budíček.

Jsem rád, že jsem si splnil své předsevzetí, překonal jazykovou bariéru a zase si něco dokázal. Každý by si totiž měl občas něco dokázat vyzkoušet, co všechno až zvládne.

PRAHA – BUDAPEST – SIOFÓK

Když člověku už ČR leze krkem, dostává různé jalové nápady. Jako třeba odjet na týden úplně kamkoliv. Tak jsme si se spolužákem koupili jednosměrný lístek do Budapeště. Po sedmihodinové cestě autobusem, při které se spolužák stihl vyfotit asi se třemi slečnami a při které jsme shlédli asi ten nejtípnější film, jsme konečně dorazili na místo. První šokující zjištění nás čekalo v metru. Vypadalo asi takhle, jako u nás před čtyřiceti lety...

Navíc člověk co neumí maďarsky nemá nejmenší šanci rozumět tomu, na jaké zastávce se právě nachází. A najít zastávku, kam máte jet, taky není úplně snadná věc, protože jediné, co se tam viditelně vyskytuje, je název konečné stanice, takže musíte pokaždé dojít k plánu a tam si najít, jakým směrem ta vaše zastávka vlastně je.

Další překvápko bylo, že ta slečna na infu mluvila plynule anglicky a zavolala nám do hostelů, jestli tam mají volno. No, ale než se nám podařilo ten hostel najít, tak jsme asi tak třikrát zabloudili. No stane se... Ale 22€ za noc za člověka je nádherná cena a hostel byl velmi čistý a příjemný.

Ten den se nám podařilo projít většinu

Budy a pořídít velmi ucházející noční fotky, tady jsou: <http://500px.com/JakubStros>

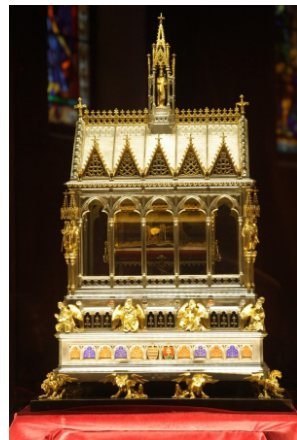
Tenhle článek je plný překvapení, tak proč nepřidat další? Zkuste si v neděli večer v Budapešti najít otevřený klub. Ptali jsme se asi třikrát a pokaždé se nám vysmáli, že je neděle. A pak nás nějaké slečny, které se snažily beznadějně naložit kolo do auta, výměnou za pomoc poslaly na "party street". To bylo taky něco. Samá restaurace/bar, všichni spořádaně seděli, střídme pili a povídali si. Po dvou drinkách jsme to vzdali a šli si lehnout. Jo, ještě při výběru peněz z bankomatu mi parta amerických slečen pochválila tričko.

Po noci strávené v Budapešti, nám vlastně došlo, že je pondělí a všechno bude zavřeno. Naštěstí alespoň největší křesťanský svatostánek zavřeno neměl. K mému překvapení se zde nachází relikvie a to ruka nějakého svatého. Zabalená v hedvábí a uložená do takové velmi honosné schránky. No koukněte sami.

Já si nemůžu pomoci, ale ukládání kdovíkolik let starých rukou mi přijde trochu šílený...

Ovšem výhled z kopule byl naprosto úchvatný. K mému údivu jsem zjistil, že Budapešť je opravdu vtipné město. Půlka z něj, ta půlka ležící na pravém břehu řeky, je celá v kopcích. Například královský palác se tyčí majestátně nad městem a shlíží na obyvatele pod ním.

Pak uděláte čelem vzad naskytne se vám pohled na levý břeh. Placka, placka, placka. Tak jsme to zabalili a šli na vlak, směr Balaton.

Znáte ty české vlaky s divnými sedačkami, trochu špinavějšími kupé a bez zásuvek? Važte si toho, protože je to luxus proti těm maďarským popelnicím. Pojem kupé tam evidentně neznají a čistota je stejně tak cizí. Ale zase musím uznat, že v každém vlaku je spousta místa pro kola a vozíčkáře, což zase naše vlaky nemají ani zdaleka. Z Buda k Balatonu, do města s názvem Siofók to trvá asi tak tři hodiny. Můj spolužák se mezitím stihl zamilovat do jedné naší spolucestující, samozřejmě se musel vyfotit. No aspoň bylo po zbytek cesty s kým si povídat, slečna byla nanejvýš milá. Na otázku: "Do you speak english?" odpověděla již tradičním maďarským "little bit" ale její angličtina byla velice čistá a plynulá. Před výstupem v naší destinaci ještě obdarovala Michala emailem.

Siofók. Město na pobřeží Balatonu. Po výstupu z toho otřesného vlaku jsem byl příjemně překvapen. Nikoli nádražím, nýbrž parkem, který se rozkládal přímo před nádražní budovou. Krásný, udržovaný, prosvětlený, čistý. Náměstí v Siofóku, dominuje stará vodárenská věž, dnes proměněná na vyhlídkovou. Stojí asi dvě minuty od nádraží, což bylo velmi příjemné, protože turistické informace byly přímo ve věži. Bohužel dole. Velmi příjemný pán nám dal katalog a doporučil nejlepší ubytovnu. Ano, ubytovnu, ne hotel. šlo se tam čtvrt hodiny a po příchodu jsem se zděsil. Starý komunistický panelák. Cena byla celkem v pohodě, ale ten pokoj už ne. Stručně řečeno, komunismus. Ale protože nás napadlo, že se půjdeme vykoupat do jezera a poté najít car-rental, půjčit auto a objet Balaton, tak to na přespaní stačilo

Ta voda byla tak proklatě studená!! A člověk jde kdovíjak daleko a nic, voda pořád po kolena a pořád...

Pokus o sehnání auta selhal, neměli žádná volná a ty prachy co chtěli za zálohy jsme ani neměli. Tak jsme se zeptali pana recepčního kde najdeme nějaké hospody, bary, kluby. Ten nás poslal na "party street". A koho jsme tam nepotkali: Češi jsou všude.

knihy

TO SI POTŘEBUJETE PŘEČÍST!

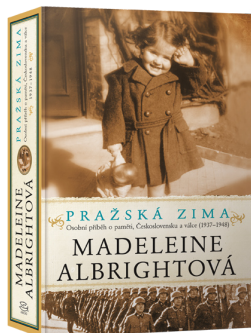
Tak jsem nedávno dočetla knihu Pražská zima, co ji napsala Madeleine Albrightová. Už když jsem vidala přebal na reklamách v metru, říkala jsem si, že to asi bude zajímavé čtení, a jak může tak emerická ministryně zahraničí (toliko bývalá) psát o naší zemi?

Jednak tedy musím poznamenat, že samotná vazba té knihy je krásná. Má moc pěkně udělanou grafiku, je natištěná na pěkném papíru a vůbec, je příjemné ji držet v ruce (a na to já dám).

A druhak musím poznamenat, že ač se nezabývá nejjednodušším tématem na světě (období 1938 - 1948 jistě nebylo nejšťastnějším desetiletím našich dějin), je úžasně čtivá. Člověk ji načne a jen těžko odkládá. Albrightová totiž moc šikovně kombinuje osobní vzpomínky a příběhy, trochu vyprávění o pátrání po neznámých příbuzných a dějiny. Tak dělá z této dekády něco osobního a čtenáři zpřístupňuje i místy složité politické vazby a vývoje (fakt jsem se přistihla, že čtu něco o korespondenci mezi členy exilové vlády, a je to napínavé jak detektivka!).

Tohle dílo má tu výhodu, že se čte jako beletrie, ale zároveň je dostatečně faktické, takže když ji dočtete, máte i o něco větší přehled o vývoji vlastní země.

A navíc člověk vypadá jako intelektuál ;)

BETLÉMSKÉ SVĚTLO

Tento článek již vyšel v Lokali 5/2011, ale vystihuje tak krásně atmosféru toho, oč se projekt Betlémské světlo snaží, že jsme jej znovu zařadili.

Letos se můžete k Betlémskému světlu připojit v Praze 21. 12. 2013, kdy jej budou opět skauti rozvážet. Udělejte někomu radost, nebo si přivezte pozdravy z Betléma domů.

Z TAKOVÉ DÁLKY...

JEAN

Z venkovského náměstíčka od svatého Jána se rozešlo šest dvojic zahalených do bund a kabátů.

Každá z nich nesla petrolejovou lampu s mihotavým plamínkem, který bedlivě střežila před náhodným závanem větru. Smutné prosincové nebe potažené ocelovými mraky ani netušilo, jak významný je dnes den. Do ulic se spustil drobounký sníh.

Jako jeden ze starších členů oddílu jsem dostal na starost Rafa - devítiletého hochy ze smečky vlčat. Tak jako ostatní jsme letos poprvé chodili podle seznamu čísel a jmen, které náš oddíl získal od obecního úřadu na faře - ke starým a opuštěným lidem, a rozdávali jsme jim světlo z Betléma. Svůj text jsme skoro uměli nazpaměť: Cink - cink!

“Dobrý den, neseme vám Betlémské světlo. Z Betléma až do Vídně je dovezli rakouští skauti. Odtud se pak štafetově rozvezlo po celé střední a východní Evropě, a taky do České republiky. No... a tak je neseme i k vám.”

Mnoho lidí dobrou myšlenku - nebýt o Štědrém večeru sám - však nechápalo, proto byly jejich první reakce trochu rozpačité. Mnozí od nás rozžatou svíčku z obavy, že jsme zakuklení zloději ani nepřijali “Ale ne, ne. Kdepak. My žádné světlo nepotřebujem. Děkujeme!!

A zabouchli nám před nosem. Takhle se to opakovalo několikrát dokola. Naše nálada spolu s přibývajícím zimou klesala až pod bod mrazu. Chodili jsme už skoro tři hodiny - a rozdali sotva čtyři zapálené svíčky. Pak nám na lístku zůstala dvě poslední jména. Tahle jsme schválně nechali až na konec, bydleli totiž nejdál... Před posledním číslem nebyl nikdo doma. Skoro beznadějně jsme zmáčkli tlačítko posledního zvonku malého přízemního domku se jmenovkou Havránek František. Teprve po druhém zazvonění se za dveřmi ozvaly šouravé kroky. Chvilí nato před námi stanul starý, bělovlasý, věkem mírně shrbený pán. Opíral se o hůl a tázavě si nás prohlížel. Odříkáme mu rychle, ale slušně, náš naučený text, Raf mu podá malou svíčku s betlémským plamínkem a chystáme se k odchodu.

“Z Betléma? Až z Betléma?” opakuje překvapeně. “A cože jste si vzpomněli zrovna na mě, chlapci?” Už se ani nesnaží skrýt slzy dojetí...

Laskavě a s patřičným důrazem vysvětlují starému pánovi, že světlo, které skauti roznášíme, patří všem lidem dobré vůle, aby se v tento čas necítili samotní a opuštění.

“Tak z Betléma říkáte? Až z Betléma?” Otáčí svíčkou v prstech a těší se z malého plamínku. “Tak to musíte ale dál,” a otevřel dveře dokořán. “Aspoň na čaj, dyť jste celí promrzlí. A oni z ouřadu obcházel, že budete chodit, ale já tomu ani pořádně nerozuměl...”

Vymlouvám se, že bychom raději šli domů - ale máme ho zklamat? Snad i tohle k této službě patří. Oči starého pána nás stále zpytavě sledují... Vcházíme dovnitř.

Uvnitř malé kuchyňky nás ovanula vůně purpury... Jde tu příjemné teplo. U okna na židli podřimuje strakatá kočka a vedle hraje staré rádio. Hlasatelka právě oznamuje dětský sbor Bambini di Praga a čte názvy koled, které zazní. Ze stolu uprostřed místnosti září bělostný ubrus, jistě pečlivě schovávaný, a dvě hořící svíce. Na stole stojí váza s borovým chvojm - to místo stromku - a fotografie ženy, jeho už zemřelé ženy. Odhalí nám kraj pod bundami, pokyvuje... prohlíží každou nášivku. Tiše zní z rádia koleda “Nesem vám noviny, radujte se...” pobrukujeme společně.

“A čípak ty jsi, starší hochu” vytrhl mě děda z myšlenek. “Macek... Petr, ale říkají mi Gajda.”

“Kterých Macků?” obrací se na mne. “Od Formánků nebo od Šťastných?”

“Anó... od Šťastných, tak se jmenuje naša stařenka.”

“Tvoja stařenka? Tož ju teda pozdravuj od starého Havránka, chodili jsme spolu do školy, aj pole jsme měli vedle sebe...”

Postavil před nás hrnek s vřelým šípkovým čajem a misku vánočního cukroví. “To pékla dcérka z Brna, však si pro mě zítra přijedou... Pochutnáváme si... “Musíme se rozloučit, je už pozdě...” řekl jsem za nás oba “a děkujeme za pohostění.” “Děkujeme,” řekne i už nezmrzlý Raf. Děkuje i pan Havránek za návštěvu...

(Red.krácenó)

Jean= Jan Švrček, Ratíškovice, ilustr. Jan Černý

Více na: www.betlemskesvetlo.cz

VRAH

VELKÁ ŘIJNOVÁ AKČNÍ HRA 2013

TECKLIS

Původně jsem vám chtěl napsat, jak to bylo skvělé. Ale můj pravdivý popis událostí jako bloudění, bolavé nohy, výstupy do prudkých kopců a plížení v listí k tomu vůbec neseděl. Tak jsem se zastavil a ohlédl se. Je to vůbec možné?

Jak se to stane, že vyrazíte v čtyřčlenném týmu v pátek kolem desáté večer poklusem do lesa a v sobotu v pět se úplně jinam doplazí čtveřice trosek. Zničených tak, že prskají a samy si nad sebou klepají na čelo. A přesto chvíli po půlnoci vyrazí, byť s remcáním, na další štaci? A hlavně, jak je možné, že si při tom vesele zpívají a pak chtějí psát, jak to bylo úžasné?

Mohlo by to být šiframi, těch je na Vrahovi celá řada, ale nejsou ani moc složité a když nevyuštíte žádnou z nich, přijdete jen o pár bodů. Je to v těch bodech? Rozhodně ne, body jsou jen k vzteku, když vám utečou. A to tím, že nenajdete ten správný pomník, ze kterého máte zjistit, třeba, kdy ho postavili, nebo když na nějakém stanovišti máte házet míčky na terč a skončíte v záporných hodnotách. Rozhodně to nebude tím, že by to byl krátký výlet – i když záleží na každém týmu, kudy si prorazí cestu, bude mít před sebou denně dvacet až padesát kilometrů.

Týmy? Že by to bylo v týmech? Dobrý tým a správná nálada v něm je půlkou úspěchu. Proto taky tak často zněla lesem kolem nás Cimrmanova píseň proti trudomyslnosti, speciálně vylepšená pro tuto příležitost. Nebo jakákoliv jiná, která zažene na chvíli únavu a bolest z dolních končetin.

Tajnou zbraní naší Zbloudilé

Pohody byl čtyřnohý přítel, vlečný pejsek, který hrdinně uťapkal to, co my.

Přírodomilci by mohli čerpat sílu z nádhery podzimního listí a jemného oparu, do kterého mizí letní vzpomínky. A z výhledů, když překonává

mnohasetmetrové hrboly. A zřícenin na kopcích, kde se skrývaly některé kontroly. Trasa tentokrát vedla opravdu malebným krajem kolem Stráže nad

Ralskem. Ale tahle příroda se někdy chová dost macešsky a loni třeba připravila déšť přechazející ve sněh. To pak zamrzne úsměv naotech.

Kdo hledá napětí a výzvu, může zapomenout na útrapy na stanovištích, kde se střílí, slaňuje, balancuje nad propastí, plíží či probíhá jeskyněmi.

Ale nakonec to je vždycky o rytmickém pohybu nohou posunující tělo krok za krokem vpřed. Nohy bolí, opuchávají, puchýře praskají, klouby vrzají a odmítají poslušnost a čas? Ten se pořád krátí.

Ale nakonec, když překonáte poslední překážku a třeba jako v našem případě úspěšně vypnete matrix, tak jste zvítězili ne nad agenty, ani nad těmi, co skončili za vámi. Rozhodně ne nad přírodou nebo počasím, ale sami nad sebou.

ŽABKA

Ahojte! Tady Žabka!

Pro poslední Představuje se jsem se rozhodla vcítit do kůže všech vás, kdo jste mi tak ochotně psali do rubriky, a taky se vám představit.

Já jsem Žabka a prudila jsem vás s emaily. Ve středisku mě nepotkáte, z celého mého skautování mi zbylo jen sázení Lokali do podoby, v jaké ho poslední roky znáte. Na tom spolupracuju s Tecklisem, což je moc fajn práce. Taky mám na starosti tuhle stránku a její náplň, což bude pokračovat, jen vás teď budu prudit s jiným zadáním.

Nicméně nejsem úplně zvenčí, ve středisku a i mimo něj jsem skautovala snad deset let v 305. Sýkorách, snažila se o začátky rovingu spolu se Šmudlou, později se účastnila RK Exitích akcí a pracovala na RLK Safír a kurzu Židle 2007 a 2008. Jak se ale Exit pomalu chýlil k nevyhnutelnému konci, nenašla jsem svoje místo a postupem času zakotvila za obrazovkou a zpracovávám vaše kouzelné zápisy a jiné materiály, abychom si všichni počtli.

Když zrovna nesázím Lokali, snažím se dotáhnout studium k magisterskému titulu a k tomu učím angličtinu. Jazyky obecně a přemýšlení o nich, hříčky s jazyky a různé promýšlení, kde se co bere a jak se to má psát, je moje nemalá úchylka (jak by vám Smíšek potvrdil).

Hrozně ráda čtu, v angličtině i v češtině, co mě zrovna baví. Poslední, co mě fakt zaujalo, byla Pražská zima od Madeleine Albrightové, kterou jste na těchto stránkách potkali. Taky moc ráda zpívám a poměrně poslouchatelně hraju na kytaru, o což jsem se s některými z vás podělila na letním táboře. Krom táborů ještě přes rok zpívám ve sboru Myšáci a moc vás zvu na náš vánoční koncert! Bude se konat 17. prosince v Betlémské kapli na Žižkově (NE té u Staroměstského náměstí!) v Prokopově ulici od 18:30.

No, a když mi zbyde čas, koukám na seriály, poslouchám hudbu, vyšívám a šiju a sem tam, když mě políbí Múza, kreslím nebo maluju.

Tot' o mně.

A tímto zakončujeme tady s mistrem Tecklisem tuhle rubriku a moc děkujeme všem, kdo nám do ní přispěli! Číst od vás a o vás bylo moc zajímavé, těším se na další články. Jejich podobu představíme v dalším čísle. (Nebo později. Podle toho, jak se nám podaří to dát dohromady.)

PŘEDSTAVILI SE

Lokali -

zpravodaj

35. střediska

J. Rady, Praha 10

5 číslo 2013,

ročník XXVIII.

Adresa: Dürerova 2170,

Praha 10, 100 00

Bankovní spojení:

1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla:

17. 1. 2014

Příjem článků, kontaktní e-mail:

Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce:

Tecklis - Marek Soukup,

Žabka - Kateřina Vančurová, Ruda - Rudolf Dobiáš

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:

www.skauti-strasnice.cz